

- 3) Foreligger der en overtrædelse af bestemmelserne i artikel 6 med overskriften »Maksimal ugentlig arbejdstid« i direktiv 2003/88/EF, såfremt skovfogeden ifølge lovkravene reelt skal føre permanent tilsyn med den forvaltede skovpart, selv om den individuelle arbejdskontrakt fastlægger en arbejdstid på højst 8 timer dagligt og 40 timer ugentligt?
- 4) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, er arbejdsgiveren da forpligtet til at betale løn eller tilsvarende honorar for det tidsrum, hvori skovfogeden er forpligtet til at føre tilsyn med skoven?
- 5) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, hvilken retsforordning regulerer da den tid, i hvilken en skovfoged er ansvarlig for tilsyn med den forvaltede skov?

(¹) EUT L 299 af 18.11.2003, s. 9-19.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Spanien) den 25. maj 2010 — Pedro Antonio de Macedo Lozano mod Gerardo García S.L.

(Sag C-261/10)

(2010/C 221/34)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pedro Antonio de Macedo Lozano

Sagsøgt: Gerardo García S.L.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, artikel 5, stk. 2, artikel 6 og 7 i direktiv 2003/10/EF (¹) fortolkes således, at en virksomhed, hvori arbejdstagernes daglige støjeksponering overstiger 85 dB(A) (som målt uden hensyntagen til virkningen af høreværn), opfylder de forpligtelser til forebyggelse, der er fastsat i

direktivet i relation til de materielle arbejdsvilkår, ved udlevering af høreværn til disse arbejdstagere, således at deres daglige støjeksponeringsniveau ved hjælp af den nedsættelse af støjen, som disse høreværn medfører, reduceres til under 80 dB(A)?

- 2) Skal artikel 5, stk. 2, i direktiv 2003/10/EF fortolkes således, at det »program med tekniske og/eller organisatoriske foranstaltninger«, som en virksomhed, hvori arbejdstagernes daglige støjeksponering overstiger 85 dB(A) dcb (som målt uden hensyntagen til virkningen af høreværn), skal gennemføre, har til formål at reducere støjeksponeringsniveauet til under 85 dB(A)?

- 3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, spørges: Er direktiv 2003/10/EF til hinder for en national bestemmelse eller national retspraksis, hvorefter virksomheden fritages for at betale en økonomisk godtgørelse — som den principielt skal betale til arbejdstagere, der udsættes for et dagligt støjeksponeringsniveau på over 85 dB(A) — som følge af den omstændighed, at den forsyner disse arbejdstagere med høreværn, hvis beskyttelse bevirker en nedsættelse af det daglige støjeksponeringsniveau til under 80 dB(A)?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/10/EF af 6.2.2003 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (støj) (17. særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EUT L 42, s. 38.

Sag anlagt den 28. maj 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Belgien

(Sag C-265/10)

(2010/C 221/35)

Processprog: nederlandsk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Oliver og M. van Beek)

Sagsøgt: Kongeriget Belgien

Sagsøgerens påstande

— Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 126 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1907/2006 af 18. december 2006 om registrering, vurdering og godkendelse af samt begrænsninger for kemikalier (REACH), om oprettelse af et europæisk kemikalieagentur og om ændring af direktiv 1999/45/EF og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 793/93 og Kommissionens forordning (EF) nr. 1488/94 samt Rådets direktiv 76/769/EØF og Kommissionens direktiv 91/155/EØF, 93/67/EØF, 93/105/EF og 2000/21/EF ⁽¹⁾, idet det ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at sanktionere overtrædelser af denne forordning, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom.

— Kongeriget Belgien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Da Kongeriget Belgien ikke har truffet alle foranstaltninger med henblik på anvendelse af sanktioner ved overtrædelser af REACH-forordningen, der skulle være trådt i kraft senest den 1. december 2008, eller under alle omstændigheder ikke har underrettet Kommissionen herom, har det tilsidesat sine forpligtelser i henhold til forordningens artikel 126.

⁽¹⁾ EUT L 396, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal de première instance de Namur (Belgien) den 28. maj 2010

— André Rossius mod État belge — SPF Finances

(Sag C-267/10)

(2010/C 221/36)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Tribunal de première instance de Namur

Parter i hovedsagen

Sagsøger: André Rossius

Sagsøgt: État belge — SPF Finances

Intervenient: État belge — SPF Défense

Præjudicielle spørgsmål

1) Er følgende EU-retlige bestemmelser:

1. artikel 6 i Lissabontraktaten af 13. december 2007 om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, undertegnet i Maastricht den 7. februar 1992, som trådte i kraft den 1. december 2009, hvorefter: »Unionen anerkender de rettigheder, friheder og principper, der findes i chartret om grundlæggende rettigheder af 7. december 2000 som tilpasset den 12. december 2007 i Strasbourg, der har samme juridiske værdi som traktaterne. [...]«

2. artikel 35 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁾, hvorefter »Enhver har ret til at få adgang til forebyggende sundhedsydelse og til at modtage lægehjælp [...]. Der skal sikres et højt sundhedsbeskyttelsesniveau ved fastlæggelsen og gennemførelsen af alle Unionens politikker og aktiviteter«

fortolket i overensstemmelse med de almindelige principper, der ligger til grund for Den Europæiske Union, som anført i præamblen til Lissabontraktaten

til hinder for, at en medlemsstat, i dette tilfælde Belgien, på sit område fortsat tillader fremstilling, import, markedsføring og salg af forarbejdede tobaksvarer til rygning, når den samme stat officielt anerkender, at disse produkter er stærkt sundhedsskadelige for brugerne, og at de er identificeret som årsagen til talrige invaliderende sygdomme og talrige for tidlige dødsfald, hvilket logisk set burde berettigg et forbud mod disse varer?

2) Er følgende EU-retlige bestemmelser:

1. artikel 6 i Lissabontraktaten af 13. december 2007 om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, undertegnet i Maastricht den 7. februar 1992, som trådte i kraft den 1. december 2009, hvorefter: »Unionen anerkender de rettigheder, friheder og principper, der findes i chartret om grundlæggende rettigheder af 7. december 2000 som tilpasset den 12. december 2007 i Strasbourg, der har samme juridiske værdi som traktaterne. [...]«